

JAK JSME JEZDILI DO BULHARSKA - I.

Středa, 14. července 2010

Tak už je to tady! Skutečné a pravé léto. Ráno se probudíte a nebe je jak molka - už v ráno. Paní řidičí Václavka Hubičková by zpívala jak slavíček. Pak se vyhoupne sluníčko... a nastane konečně teplo!!!

Dokonce vedro, které nám vadí, protože my nikdy s nikým pravěci nebudeme úplně spokojeni. Meteorologové nám totiž nadělili o i o dost víc jak tisícet stupňů... S dětmi není k vydržení, jsou jak z divokých vajec, však jsou právě rodiče se naopak těší, a políbí autobus, který jejich ratolesti odveze na tábor (nebo třeba ke vsem a budou mít chvíli klid. Rodiny jezdí na prázdniny - nejlépe kam do tepla a k vodě - a pokud možno kam na jih - nebo na zdejší poasi, pravěse všechna ujištění meteorologů, spoleh prostě není. My jsme s dětmi jezdili do Bulharska. Bydleli jsme v soukromí u rodiny Petrovových. Vyjeli jsme z Prahy hl.n., a v Komárně jsme přešli maarské hranice. Maarské celníci a pasoví úředníci byli vysloveně roztomilí. Jen jsem vytáhla pasy (svoje a děti) tak řekli: "á, Eehozlovák!" mávli rukou a odešli - ani se do těch pasů nepodívali. No a pak se jelo rovinatou krajinou do Rumunska. Tam maarské jen prošli a zasalutovali, vlak popojel a do vlaku vtrhlo něco jako URNA - jenže v zeleném. Po zuby ozbrojení vojáci se psy a samopaly. Vtrhli do kupé - jeden val, druhý na vás míl samopalem a tetí prohlédl doklady. Nikoho teda nezastelili ... ale nebyl to dobrý pocit. Pak jsme projížděli Rumunskem. Velice úchvatné jsou Transylvánské Alpy. Strmé, vysoké kopce, pokryté trávou, která byla tmavozelená a hebká jako samet. Vysoké hory a hluboké strže, mezi nimi se klenuly pilířové mosty, po kterých jezdily ty vlaky. Byla to divoká krajina, kde nebylo vidět živáka - krom sem tam malých vesniček, kterými se projíždělo. V každé z nich byl zelený domek, v kterém stály dva jónské sloupy - tam bydlel místní potentát. Jinak přes Rumunsko vlak na dvacet hodin zpoždění. Nevím, jak je to teď, poté, co si zabili Ceauceska, ale tenkrát tam bylo zřejmě zoufalé zásobování. Jakmile vlak kde zastavil, okamžitě se k jeho jídelnímu vozu nastavila dlouhá fronta lidí s nákupními taškami a skupovali všechno - chleba, housky, pivo, paťky, tatranky, mýdlo - prostě všechno, co si zaměstnanci podniku JLV vezli na "kšeft". Tohle zdržení nás štválo, ale těch lidí nám bylo líto. S mizerným zásobováním a frontami jsme své zkušenosti měli, ale že by to kde mohlo být až takhle hrozný, to nám nenapadlo. Jinak ty lidi, přes tu bídu, byli hodný a vlídný. Pamatuju se, jak se jednou jedné paní udělalo špatně, vylezla z vlaku ven a sedla si na schůdky. V tu ránu z té hrozný fronty pravěbílí lidi a podávali jí vodu, aby se vzpamatovala. Dokonce sehnali kde doktora, kterej našel uměl rusky, ten jí změtl tlak a dal jí nějaký prášek, paní se udělalo líp a šla se zas natáhnout do vlaku. Fakt je, že ty lidi nijak nebrali, ani neobtěžovali. Jen si chtěli nakoupit a tohle zřejmě byla jediná možnost. No a když jsme tedy takhle pozásobovali rumunská města a vesnice, vlak dojel na bulharské hranice. A do vlaku opět vtrhla "URNA". Když se vydupali a vyšli, vlak popojel a přešel bulharský celník, který měš slovanskou, prostěmu lidu srozumitelnou, řekl: "Nez vás? Tak to máte všechno v pořádku." Usmál se, popřál nám hezkou dovolenou v jeho krásné zemi a odešel. Nějaké doklady ho nezajímaly. A pak už bylo všechno zalité sluncem. Modré nebe, barevná města, pohodoví lidi. Na doby dávno minulé vzpomíná - Alena Puntík (pokračování pravěci)